

Спрѣли и замлъкнали чуковетѣ въ самоковитѣ, изгаснали виднитѣ. Но ударѣтъ срещу алчнитѣ маданджии се превърналъ въ ударъ срещу самия желѣзодобивъ — срещу самия поминѣкъ на планинцитѣ, отъ който презъ нѣколко вѣка тѣ си изкарвали коравия залѣкъ. Тази друга крайностъ сжщо започнала да тежи на населението, което желаете да се премахне ангарията (безплатния трудъ). Ала то искаше производството на желѣзото да продължи, защото отъ него очакваше своя поминѣкъ. Тази борба заприлича на борбата на фабричнитѣ работници въ другитѣ страни, които въ желанието си да иматъ по-добъръ животъ, започнали да горятъ самитѣ фабрики, и по този начинъ останали съвсемъ на улицата.

Поради тѣзи крайности въ иначе юначната борба на бунтуващитѣ се вжглищари, планинцитѣ започнали да се разочароватъ, защото по-рано наистина работѣли почти безплатно, но сега останали въ гладна безработица.

Вжглищаритѣ били противъ безплатния трудъ, а не противъ труда, отъ който очаквали прехраната си.

Все пакъ всички били много благодарни на Чакъра, че ги освободилъ отъ ангарията, но и чувствували, че борбата противъ нея не бива да разсипе самия поминѣкъ — рударството.

Робството винаги има за спжтникъ *издайничеството*. Съ издайничество бѣ премахнатъ и бореца срещу стопанската робия — ангарията.

Чакъра бѣ убилъ коварно, неговата чета се разпрѣснала, маданитѣ пакъ се възобновили. Ангарията пакъ продължила.

Поучени отъ първия бунтъ, планинцитѣ подирили вече нови и мирни срѣдства за борба противъ нея. Начело на новата борба противъ ангарията застаналъ дѣдо *Станой Балабановъ* отъ Самоковъ. Той познавалъ султанскитѣ фермани противъ тази черна робия и си ка-